

2ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

2020 – 2021

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΣΥΜΕΩΝ – ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΝΙΑΡΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΤΟΡΤΜΟΥΝΤ

Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ:

«ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕΝ ΜΑΧΑΝ»

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΣΥΜΕΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΣ

Έρως ανίκατε μάχαν

Διήγημα

Μάρτιο 2020

ΚΟΝΙΑΡΗΣ ΣΥΜΕΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΣ

Κ

“Έρως ανίκατε
μάχαν

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Διήγημα
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Ένα

Οι μέρες περνούσαν, ξανά και ξανά, με τη βασανιστική ακρίβεια ενός ελβετικού ρολογιού. Τίποτε, όμως, το ουσιώδες. Μόνο οι σκέψεις του τρέχανε, αλλά και αυτές εγκλωβισμένες στον ρυθμό μιας ανούσιας καθημερινότητας. Μονόχροτα λόγια, όλα σε μια κατάσταση αδράνειας, σαν άδεια ρούχα χωρίς καμιά αξία, χωρίς νόημα, χωρίς ζωή.

Ένα από αυτά τα πρωινά σηκώθηκε από το κρεβάτι χωρίς κάποιο κίνητρο, με μόνη του συντροφιά τα τσιγάρα και το ατελείωτο ποτό. Παραμυθιαζόταν πως όλα ήταν εντάξει, αν και ο ίδιος ήξερε πως δεν ένιωθε καλά.

Τελείωσε το χθεσινοβραδινό του ποτό με μια γρήγορη γουλιά, άναψε το τσιγάρο και έβρισε που πάλι ξύπνησε με τα μάτια δακρυσμένα, μιας που πάλι την είδε στον ύπνο του. Προχώρησε προς το μπάνιο, προσπάθησε μάταια να κρυφτεί ακόμα και από το ίδιο του το είδωλο στον μικρό καθρέπτη. Γνώριζε πως ποτέ δεν θα καταφέρει να ξεφύγει από την αντανάκλαση αυτού του αγνώριστου πλέον προσώπου. Μάτια πρησμένα από το κλάμα με μαύρους κύκλους από τα τελευταία μεθυσμένα βράδια, μάτια που φανέρωναν τον πόνο που η ζωή του χάρισε απλόχερα. Και όμως ούτε που τον ένοιαζε πια να κρυφτεί από τον κόσμο, από τους γονείς του, από το στιδήποτε. Δεν είχε ιδέα τι ώρα ή ποια μέρα είναι, αν είχε σχολείο ή όχι, πια δεν ασχολείτο με αυτά, είχε τις δικές του σκέψεις να μετράει, όπως έλεγε τον τελευταίο καιρό μετά από την ημέρα εκείνη που έχασε τα πάντα.

Έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό του, ντύθηκε αργά, σχεδόν μίζερα. Άρπαξε το κινητό, ακουστικά, πακέτο με τσιγάρα και τον δικό της αναπτήρα, έναν Zippo, που έφερε ένα σκαλιστό τριαντάφυλλο πάνω του. Ήταν ο μοναδικός του αναπτήρας, ο οποίος πάντα του την θύμιζε. Συχνά κάπνιζε απλώς και μόνο για να βρει την αφορμή να τον κρατήσει στα χέρια του και να θυμηθεί, να νιώσει ξανά τις όμορφες στιγμές τους.

Πήρε τον δρόμο για το σχολείο, έβαλε μουσική στα ακουστικά, απομονώθηκε από τον κόσμο, ο οποίος του έμοιαζε αδιάφορος και χάθηκε στις σκέψεις του. Πράγματα που άλλοτε του έδιναν χαρά, πλέον δεν τον συγκινούσαν καθόλου. Οι σκέψεις του περιστρέφονταν αποκλειστικά γύρω από εκείνη. Ένιωθε να τον πλημμυρίζουν αμέτρητα συναισθήματα, αρκετά για να βουρκώνει και να ζητά την πίκρα του τσιγάρου, την οποία ειρωνικά αισθανόταν γλυκιά τις αμέτρητες στιγμές της μοναξιάς του. Πέρασε το πρώτο στενό, διέσχισε τον κεντρικό δρόμο και βρέθηκε στην είσοδο του σχολείου, αργοπορημένα όπως τελευταία συνήθιζε. Ένιωθε τύψεις για αυτή του τη συνήθεια, αλλά ο πόνος του ήταν πολύ μεγαλύτερος από τις ελπίδες του για το σχολείο ή για μελλοντική επιτυχία στη ζωή του.

Καθώς μπήκε μέσα, πέρασε μπροστά από δύο καθηγητές. Μόλις τον είδαν σταμάτησαν τη συζήτησή τους και άρχισαν να σχολιάζουν το ντύσιμό του, τους μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια του. Τον είπανε αλητάκι με μια δόση απέχθειας στη φωνή τους, και μετά συνέχισαν αδιάφορα την κουβέντα τους. Ανέβηκε τις σκάλες, χτύπησε την πόρτα της τάξης και κατευθύνθηκε προς τη θέση του. Μερικοί συμμαθητές ψιθύρισαν λίγα λόγια για αυτόν, αδιαφόρησε. Το μάθημα εκείνη την ώρα αφορούσε τη λογοτεχνία, το αγαπημένο του μάθημα, μα για άλλη μια φορά κοίταξε απέξω από το παράθυρο, εστίασε σε ένα γκρίζο σύννεφο στον ουρανό και άρχισε το ταξίδι μέσα στον νου του ελπίζοντας να περάσει γρήγορα η ώρα για να φύγει.

Η καθηγήτρια τού ζήτησε να μιλήσει για τα συναισθήματα του ποιητή, όπως αυτά εκφράζονται μέσα από το ποίημα. Βαριεστημένος γύρισε στο βιβλίο του διπλανού του και διάβασε τον τίτλο «Έρωσ ανίκατε μάχαν». Σκέφτηκε για λίγο και απάντησε με μια αδύναμα ξερή φωνή:

- Εκφοβισμένος νιώθει κυρία, ανυπεράσπιστος.

Η κυρία του απάντησε αμέσως:

- Σε παρακαλώ, παιδί μου, διάβασε την περίληψη και στη συνέχεια το ποίημα. Και δώσε μας μια ολοκληρωμένη απάντηση.

- Μάλιστα, απάντησε, και συνέχισε:

Το ποίημα «έρως ανίκατε μάχαν» είναι γραμμένο από τον Γιάννη Κυρέκο. Το έγραψε στην ηλικία των 67 ετών στη μνήμη της γυναίκας του που έφυγε από τη ζωή την ίδια εκείνη χρονιά. Μαρτυράει τον έρωτα και την αγάπη του, την οποία ούτε ο θάνατος μπόρεσε να νικήσει, παρά μονάχα την ενδυνάμωσε. Είναι γεμάτο συναισθήματα με έναν ομορφο τρόπο περιγραφής των εικόνων, της άδειας του ζωής, όπως ο ίδιος χαρακτηριστικά λέει.

«Έρωσ ανίκατε μάχαν»
Έρωτά μου, σε αγκάλιασα ξανά
στις σκέψεις μου σε σένα γύρισα
μέρες δύστυχες, ανήθικα ξενύχτισα
αδειανή μου ζωή, μακριά σου όσα κι αν ήθελα
έφυγες και μια ζωή μακριά σου δε τη ζήτησα
πόσα ακόμα θέλησα, μα πάνε μακριά.

Έρωτά μου, ποτέ δεν σε ξέχασα
Με νίκησες, στις σκέψεις μου πληγώθηκα ξανά
Τα μάτια μου τα βούρκωσες, μαυρίσανε κρυφά
Στο κλάμα μου σε βρήκε ο θάνατός μου πιο κοντά
μα καρδιά μου, έρωτά μου, εσύ όλα τα πικρά μου μυστικά

Δώσε μου σπίθα να ζεστάνω λίγο τη ζωή μου
Μονάχα μια φωτιά, αυτή που καίει για σένα μακριά
μα δεν με βλάπτει, υποφέρει, όταν δεν βρίσκεσαι κοντά
Σε περιμένει να γυρίσεις ξανά
Αγάπη μου γλυκιά, έρωτα που πέθανα μαζί σου
είμαι εδώ, σε περιμένω να νιώσουμε. Θυμήσου...

Το διάβασε, βούρκωσε λίγο στους πρώτους στίχους και λίγο παραπάνω στους επόμενους. Ένωσε τον έρωτά του πιο έντονα, ακόμα πιο δυνατά μέχρι που δεν άντεξε και κάτι έσπασε μέσα του. Σήκωσε τα βουρκωμένα μάτια του και απάντησε με θυμό στη φωνή του:

- Μόνος νιώθει κυρία, αναγκασμένος να πονάει. Έχει εγκλωβιστεί μακριά από όσα ήθελε να έχει στη ζωή, μόνος και καταραμένος νιώθει. Καταραμένος από αυτή την κατάρα του θανάτου, δεν καίει τίποτα μέσα του, δεν έμεινε τίποτα να κάψει. Έμεινε κενός, κενός με σκέψεις γεμάτες θάνατο, κενός μονάχα με δάκρυα, γιατί ο έρωτάς του έφυγε από αυτή την καταραμένη ζωή και οι μόνες του αναμνήσεις μαζί της τον πονάνε και πεθαίνει κάθε φορά που τη θυμάται, μα λατρεύει κάθε του σκέψη μαζί της, κάθε σκέψη, αρκεί να είναι μαζί της.

Η φωνή του έσπασε στο τέλος και λίγα δάκρυα κύλισαν από τα μάτια του χωρίς όμως οι εκφράσεις του να αλλάξουν, ακόμη σκληρές εκεί και αμείλικτες. Άλλωστε πια το συνήθισε να έχει

τα μάτια του βουρκωμένα, συνήθισε να γκρεμίζεται το είναι του κάθε φορά που τη σκεφτόταν. Ήξερε ότι του κάνει κακό, μα πως γίνεται να την ξεχάσει; Αυτό τον τρώμαζε πιο πολύ. Έτσι, λοιπόν, παραμένε αυτοκαταστροφικά ερωτευμένος.

Η καθηγήτρια για μια στιγμή τρώμαζε. Ένωσε τον πόνο του, καθώς διάβαζε το ποίημα. Μέσα της απόρησε, ήθελε να τον ρωτήσει, μα όχι μπροστά στα υπόλοιπα παιδιά. Του είπε ένα μπράβο για την απάντησή του και του ζήτησε να περάσει από το γραφείο να τη βρει, αν τυχόν χρειαστεί κάτι.

Το κουδούνι χτύπησε, σηκώθηκε γρήγορα και βγήκε έξω. Άναψε το τσιγάρο του, πήρε μια βαθιά ρουφηξιά από τον καπνό και τον φύσηξε πάλι προς τα έξω κοιτώντας τον ουρανό νευριασμένος. Πόσο πολύ τον πόνεσε αυτό το κείμενο, πόσο τον νευρίασε που δάκρυσε στην τάξη, πόσο πολύ νευρίασε με τον εαυτό του που ένιωθε τόσα πολλά για αυτόν τον έρωτα. Όσο τα σκεφτόταν όλα αυτά τόσο πιο πολύ κάπνιζε, τόσο πιο πολύ έσφιγγε τη γροθιά του. Ξανά όμως άναβε το τσιγάρο και ρούφαγε τον καπνό, παρατηρώντας τον έπειτα να ταξιδεύει ελεύθερα. Τότε αγωνιζόταν να συγκρατήσει τα δάκρυσά του, μη ξεχειλίσουν και χάσει το νου του αλλη μια φορά. Όχι δεν έπρεπε να νιώθει έτσι! Όχι εδώ, όχι τώρα, όχι στο σχολείο.

Τα μαθήματα τελείωναν γρήγορα, σε κάθε μάθημα χανόταν στις σκέψεις του, στις βόλτες τους, στις στιγμές τους. Στα διαλείμματα κάπνιζε, έβριζε και μετά ξανά χανόταν στις σκέψεις του, ξανά στο δικό του κόσμο μέσα σε ένα ξενέρωτο τίποτα.

Πέρασαν οι ώρες και έφυγε για το σπίτι του. Πήγε και ξάπλωσε αμέσως στο κρεβάτι. Άρχισε να κάπνιζει, να πίνει το ουίσκι που είχε από χθες το βράδυ κρυμμένο στην ντουλάπα και πάλι το μυαλό του έτρεξε σε εκείνη. Αναπολούσε τις όμορφες στιγμές τους. Το ποτό του θόλωνε το μυαλό, γέλαγε με τον εαυτό του, καθώς σκεφτόταν τα λόγια που της έλεγε. Προς στιγμή ένιωθε καλά. Αναπόλησε τις βόλτες τους, το πρώτο τους ραντεβού, τα τραγούδια που της αφιέρωνε και της χόρευε για να την κάνει να γελάει. Τόσες όμορφες σκέψεις που για άλλη μια φορά τον πλημμύρισαν με δάκρυα.

Γέμισε ξανά το ποτήρι του με ουίσκι. Το ήπια γρήγορα, σχεδόν μονορούφι, και έκλεισε τα μάτια του. Μα πάλι αυτή η όμορφη ιστορία κατέληξε σε εκείνη τη μέρα, τη διαβολεμένη εκείνη μέρα, που τόσο σιχαινόταν να θυμάται. Και όλα μονομιás διαλύθηκαν. Όλες οι όμορφες στιγμές έσβησαν. Βούλιαξε στις τύψεις, ίσως να μπορούσε να είχε αλλάξει το τέλος, όμως ο χρόνος δεν γύριζε πίσω. Κατά βάθος ήξερε πως τίποτα δεν μπορούσε να αλλάξει πλέον.

Δάκρυα γέμισαν τα μάτια του. Άρχισε να ανασαίνει γρήγορα, όσο κάπνιζε σφιγγόταν η καρδιά του. Ένωθε το δωμάτιο πως τον εγκλωβίζει, δεν ήθελε άλλο, δεν άντεχε. Είχε την αίσθηση πως το δωμάτιο έκλεινε, ένιωθε τους τοίχους να τον κυνηγάνε, βούλιαζε στο κρεβάτι, ο αέρας τελείωνε, δεν άντεξε. Σηκώθηκε, ξεκλείδωσε γρήγορα την πόρτα, βγήκε από το δωμάτιο και σχεδόν έτρεξε έξω από το σπίτι. Άρχισε να περπατά και άκουγε δυνατά τις σκέψεις του: «Γιατί γαμώτο, γιατί!»

Τα πόδια του μετά από λίγο λύγισαν. Βρισκόταν στο πεζοδρόμιο και αφέθηκε να πέσει στα γόνατα. Εκεί έμεινε για λίγο και δάκρυσε. Στο τέλος μια κραυγή έσπασε στις πικρές λέξεις «γιατί

καρδιά μου;» και ελευθέρωσε τον πόνο του. Τα δάκρυα γρήγορα έγιναν χείμαρρος που έπνιξε τα μάτια του. Δεν ντρεπόταν πια ούτε λίγο που δεν ένιωθε καλά. Τι και αν ήταν ακόμη εγκλωβισμένος έξω από το σπίτι, στο σχολείο, στο δρόμο, παντού;

Σκούπισε τα μάτια του, σηκώθηκε αργά, στηριζόμενος γερά στα πόδια του. Κοίταξε τον ουρανό. Θύμωσε που έκλαψε, πήρε μια βαθιά ανάσα και γύρισε προς τον δρόμο. Άναψε ένα τσιγάρο και διάλεξε ένα γνωστό του μονοπάτι που τόσο λάτρευε τελευταία και συνήθιζε να παίρνει τα απογεύματα.

Εκεί είδε το παγκάκι που είχαν καθίσει για πρώτη φορά. Θυμήθηκε που είχε αγοράσει πίτσα και ένα κρασί. Εκεί κάθονταν μαζί και τρώγανε. Της χαμογελούσε, καθώς εκείνη μίλαγε και ταξίδευε μέσα στα πράσινα μάτια της. Της τραγουδούσε τραγούδια, έβαζε κρασί. Ένιωθε σαν να παίζει σε ταινία, όταν έβγαιναν βόλτα και τριγυρνούσαν στους δρόμους μιλώντας με τις ώρες για τη ζωή τους. Του θύμωνε, όποτε κάπνιζε.

— Σε καταστρέφει χαζούλη. Μια μέρα θα σου βρω κάτι καλύτερο να κάνεις από το να καπνίζεις.

Εκείνος την κοίταγε πονηρά και τότε εκείνη του απάνταγε γελώντας:

- Χαζοβιόλη, το να πιάσεις μια καλή δουλειά εννοούσα, τι σκέφτηκες πάλι;

Προχώρησε μαζί με τις μορφές που φανταζόταν, οι οποίες συνέχιζαν να μιλούν και να γελούν. Πέρασε τους δρόμους σαν τρελός χωρίς να κοιτάει δεξιά ή αριστερά. Συνέχισε το περπάτημα, γέλαγε μόνος του, καθώς άκουγε τη φωνή της να του λέει: «Σταμάτα, χαζούλη». Ασυναίσθητα, κατέληξε σε εκείνο το στενό δρομάκι, στο οποίο βρισκόταν το σπίτι της κοπέλας με την οποία ήταν τρελά ερωτευμένος, της κοπέλας, που πήρε τη ζωή της μόλις στα 17.

Περπάτησε αργά, ώσπου έφτασε ακριβώς κάτω από το σπίτι της. Απ' έξω είχε λουλούδια, κεριά, κάρτες με ευχές, φωτογραφίες της κοπέλας που τόσο αγάπησε. Κάθισε στο δρόμο μπροστά από τις φωτογραφίες και άναψε ένα τσιγάρο. Άντλησε κάθε δύναμη που του είχε απομείνει για να μην κλάψει και αφέθηκε στις σκέψεις του, θαυμάζοντας την ομορφιά της. «Πόσο όμορφη είσαι καρδιά μου», είπε χαμηλόφωνα, σαν να φοβόταν τα λόγια του.

Στην άκρη του δρόμου άρχισε να έρχεται προς το μέρος του ένας ηλικιωμένος άντρας, θλιμμένος. Ήταν ο πατέρας της κοπέλας, γυρνούσε σπίτι του από το ανθοπωλείο. Πήγε να αλλάξει τα λουλούδια, να ανάψει τα κεριά, να καθαρίσει το μέρος από τα φύλλα και τη σκόνη. Θρηνούσε ακόμη για την κόρη του. Εκεί τον είδε για άλλη μια φορά να κάθεται να κοιτάει τις φωτογραφίες της κορούλας του. Η κόρη του λάτρευε να μιλάει για αυτόν, φαινόταν καλό παιδί.

- «Καλησπέρα», του είπε και του έδωσε το χέρι του. Κοιτάχτηκαν με συμπόνια. Βούρκωσαν και οι δυο, μα κανείς δεν λύγισε, δεν το θεώρησαν σωστό. Του έδωσε ένα μπλε τετράδιο, το οποίο κρατούσε η κόρη του σαν ημερολόγιο. «Γράφει διάφορα πράγματα μέσα, μα συχνά αναφέρεται σε εσένα. Νομίζω θα ήθελε να τα διαβάσεις». Πάγωσε. Το κράτησε στα χέρια του.

- «Ευχαριστώ κύριε, θα σας το επιστρέψω σύντομα», είπε και έφυγε γρήγορα.

□

Τρία

Είχε χάσει τη γη κάτω από τα πόδια του, δεν ήξερε τι να νιώσει. Έτρεξε μέχρι το σπίτι του και άνοιξε γρήγορα το ημερολόγιο. «Αχ Θεέ μου, τα γράμματά της, τα λόγια της, τόσο γνώριμα!». Ήταν σαν να την είχε πάλι πλάι του και να την άκουγε. Στην αρχή διάβασε για το σπίτι της, την

οικογένεια, τη μητέρα της που τόσο αγαπούσε και τον μπαμπά, στον οποίο εμπιστευόταν σχεδόν τα πάντα. Πέρναγαν οι σελίδες και μαζί με αυτές και τα χαμόγελα. Έφτασε στις σκληρές ματιές των συμμαθητών της, στις φωνές που την έκριναν για το ντύσιμο της, για εκείνη τη σχέση της με το πρώην της, και ας ήταν μόνο 17. Όλοι είχαν γνώμη και άποψη αρκετά μεγάλη και σίγουρη για να την πουν και να την κρίνουν. Χαρακτήριζαν χωρίς να ρωτήσουν, χωρίς να μάθουν για αυτήν. Μέχρι και οι καθηγητές της μίλαγαν αρνητικά, πέταγαν σπόντες μπροστά στους συμμαθητές της και άθελά τους συντηρούσαν τις φήμες. Σκληρή η γνώμη των πολλών, στα μάτια τους το στίγμα μιας κοπέλας που ήθελε να ζήσει διαφορετικά στο σχολείο του σήμερα.

Ξεχώρισαν τα ονόματα από κάποια παιδιά που την χαρακτήριζαν χυδαία και την πρόσβαλαν με κάθε αφορμή. Μα μέσα σε αυτές τις πικρές σελίδες, υπήρχαν κάτι μικρά απογεύματα, τα δικά τους απογεύματα, στα οποία περνούσαν όμορφα. Έγραφε για τις βόλτες τους, για εκείνη τη φορά που ανέβηκαν στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας. Εκεί γονάτισε μπροστά της και της είπε χαρακτηριστικά:

-Θα χορεύατε μαζί μου, μαντάμ;

Εκείνη χαμογελώντας μπήκε στο σενάριο και απάντησε:

-Φυσικά, μεσιέ.

Έβαλε μουσική και χόρεψαν κάτω από τα αστέρια που σαν να φώτιζαν το πρόσωπό του στα μάτια της. Ύστερα αφέθηκε απαλά στην αγκαλιά του και συνέχισαν τον χορό κάτω από τον ξάστερο ουρανό. Διάβασε για το υπέροχο μικρό μυστικό της: ναι, ήταν όντως ερωτευμένη μαζί του, με έναν άνθρωπο που ήθελε να τη γνωρίσει ως άνθρωπο. Ξαφνιάστηκε, χαρά και ταυτόχρονα αγωνία γέμισε τη ψυχή του. Δεν ήξερε ότι όντως ήταν ερωτευμένη μαζί του, καθώς δεν του το είχε εκμυστηρευτεί ποτέ πριν.

Δυστυχώς, όμως, για άλλη μια φορά κάποιοι έμαθαν για τις βόλτες τους και την έκριναν ακόμα πιο σκληρά. Την χλεύαζαν, την πόνεσαν, ένιωθε εγκλωβισμένη σε μια ανίκητη κατάσταση. Κάπου εκεί τελείωνε το τετράδιό της. Η ημερομηνία ήταν η ίδια με την ημέρα που αφαίρεσε τη ζωή της.

Σταμάτησε το διάβασμα. Οργή ξεχείλισε από κάθε του δάκρυ. Οργή για αυτούς που την έκριναν και την έβριζαν. Ήθελε να πάει να τα σπάσει όλα, να συνθλίψει το κεφάλι τους στο χώμα, να τους καταστρέψει, να τους διαλύσει τα όνειρα, να δώσει τη δική της μάχη που εκείνη έχασε. Ήθελε να τα μισήσει όλα.

Πήρε ένα χαρτί, στυλό και άρχισε να γράφει ασταμάτητα. Έγραψε τα λόγια της, έγραψε για όσα ένιωσε, έγραψε σαν να ήταν η γυναίκα του, όπως ο ποιητής με τον οποίο ταυτίστηκε.

Αυτό το κείμενο, το οποίο αφιέρωσε στον έρωτά του, είναι αυτό εδώ που κρατάς στα χέρια σου αγαπητέ αναγνώστη. Για άλλη μια φορά, έρωτά μου, όντως νικήθηκα από εσένα, στη μάχη.